

Benzemez Kimse Sana

– AyselAKSÜMER · 26 Ağustos 2011

Soy ağacımızın kökünden beslenen huyumuzu suyumuzu sihirli bir değnek dokunmuşçasına bir çırpıda değiştirmek hiç de kolay değildir. Çoğumuzun huyu da daha çocuk yaşlarımızda birileri tarafından tescillenmiştir. Nasıl olduğu malumunuz; tıpkı dedesi yok yok aynı halasına çekmiş gibi.

Yıllardır bir yere taşınmayan ve hep içimizde ikamet eden ruhumuz; en yakın komşuları olan duygularımızla bazen hısım bazen de düşman gibidir. Hangimiz kendisiyle hesaplaşmaz ki. Kimi zaman “Ah akılsız başım! Sen hiç akıllanmayacaksın! Sana müstahak! diye kızarsın aynadaki yüzümüze hem de acımasızca.

Alphonse KARR “Bir insanın üç türlü karakteri vardır: Belli ettiği, sahip olduğu ve sahip olduğunu sandığı” derken acaba ne düşünmüştü. Karakterimizi tam anlamıyla gösteremiyor muyuz?

Yaşadığımız süre boyunca bize uzak veya yakın gördüğümüz pek çok kişiyle hep bir iletişim halindeyiz. Bu ilişkiler esnasında beklediğimiz veya beklemediğimiz davranışlara muhatap olabiliyoruz.

Hayatın ilk basamaklarını çıkarken bize yapılan her yanlış hareket yüreğimizi ağır bir şekilde yaralarken ileriki basamaklarda daha seçici olmaya başlıyoruz. Beynimize “Babanın oğlu ya da kızı değil ya! Neden seni üzmemlerine müsaade ediyorsun. Takma kafana” sinyalleri göndererek içimizi rahatlatma eylemine giriyoruz. Ruh sağlığımız için her şeye üzülmememiz gerektiğini öğrendiğimiz noktada bazen en yakın gördüklerimiz canımızı acıtabiliyor. İşte böyle zamanlarda değişmek istiyoruz ama değişim rüzgarları bizi ıskalayıp geçebiliyor.

Sonra William James’in “Otuzlu yaşlarımıza geldiğimizde, karakterimizin tıpkı bir alçı gibi bir daha hiç yumuşamayacağını çok iyi biliriz” sözü ile bir kez daha kendimiz ve başkalarını değerlendirme ihtiyacı duyuyoruz hem de tüm çıplaklığıyla.

“Bir insan yedisinde ne ise yetmişinde o” ise neden kendimizi ve başkalarını değiştirmeye çalışıyoruz. Acaba doğrular ve yanlışlar kişiye göre değişiyor mu? Aslında hepimiz biliyoruz ki doğru tektir, sadece zevkler değişir.

Hatalarımızdan ders alma konusunda sanırım biraz sınıfta kalıyoruz. Acaba sınıf çok kalabalık ondan mı? Yoksa özel hoca mı tutmak gerek.

“Kendimiz gibi bilip herkese çabucak güvenmek” Ama iyi hoş da bize insanları sevmemiz öğretilmedi mi? Yunus Emre’nin “Yaradılanı severim, yaradandan da ötürü” sözünü örnek almamız istenmedi mi?

“Zayıf yanlarını ve zaaflarını gizle yoksa kullanırlar” Ama hani açık ve dürüst olacaktık!
“Sırrını, derdini kimseyle paylaşma” Peki dostluk paylaşmak değil miydi? Hatta arkadaş bazen akrabadan daha iyiydi hani!

Düşüp, dizlerimiz kanadıktan sonra “bir daha önüme bakıp asla düşmeyeceğim” demek bir daha yere kapaklanmayacağımız anlamına gelmiyor maalesef. Çünkü hiçbir şeyin garantisi yok.

Ya da son gözyaşımızı sildikten sonra “bir daha gözlerimden asla yaş akmayacak” demek ne kadar anlamlı. Gözyaşı bezlerinin estetik ameliyatta aldırıldığını veya kurutulduğunu hiç duymadım ya siz.

Sapsarı saçlarını omuzlarımızda, sırtımızda hissettiren ve içimizi ısıtan güneşi gündüzden silebilir miyiz?
Ya da yıldızları itibariyle en yüksek rütbeli diyebileceğimiz geceden ayı söküp atabilir miyiz?

Can çıkmadan huy çıkmaz sözüne çoğu zaman katılmadan edemiyorum. Davranışlarımızı zaman içerisinde kısmen değiştirebilsek de huyumuz eğrisiyle doğrusuyla bizde kalıyor. Eğer kimseye çamur atmıyorsak, yalan söylemiyorsak, bize güvenenleri yarı yolda bırakmıyorsak vs. ne mutlu bize. İyi özelliklerimizin suiistimal edilmesiyle bir üzüntü yaşamırsak eğer üzülmemeyi öğrenmemiz gerek. Ya başkasına verdiğimiz zarar ve kötülükler yüzünden üzülseydik daha mı iyi olurdu.

Biz yine doğru bildiğimiz yolda sonuna kadar gitmeliyiz. Dwight L.Moody'nin dediği gibi “Karakter, karanlıkta nasıl davrandığınızdır”. Siz müsterihseniz gerisi tamamen hikaye.

Aysel AKSÜMER